

TEKSTI & HAASTATTELU: Niina Varis
KUVAT: Raili Suominen ja Johanna Flinckin arkistot

Big-Wood's

Raili Suominen & Johanna Flinck

Tänä vuonna cardigankasvatuksen osalta 20-vuotisjuhlaansa viettävän kennel Big Wood'sin toiminnasta vastaa kaksi naista: Sälinkäällä asuva Raili Suominen ja Pattijoella, Raahessa asuva Johanna Flinck. Yhteistyö alkoi, kun Raili törmäsi "nuoreen, määrätietoiseen pikkulikkaan", ja sujuu edelleen hyvin.

Sälinkäällä omakotitalossa asuva Raili on viidenkymppin paremmalla puolella oleva, hoitoalalla työskentelevä aikuisen Mika-pojan äiti ja kahden lapsenlapsen ylpeä mumma sekä kahden koiran omistaja. Johanna on puolestaan reilu kolmikymppinen, kaupallisen ja atk-koulutuksen saanut yhdistysaktiivi, jonka perheeseen kuuluu aviomies Tapsa, 3-vuotias tytär Jenni sekä yhdeksästä cardiganista ja kahdesta rottweilerista koostuva koiralauma. Perhe asustelee omakotitalossa Pattijoella meren rannan tuntumassa.

Railin ensimmäinen corgi oli pembroke Mari (Finnheeler Fascination, synt.1983), jonka kaveriksi Raili otti jonkin ajan päästä cardigan Noran (Fin Mva Eleanora, synt.1983). Nora eli pitkän elämän kuullen vasta 15,5-vuotiaana. Aktiivivuosien aikana Railin kotona saattoi olla useampikin koira, mutta nykyisin hänen tassukavereinaan asustavat Noran tyttärentyttärenyttärenpoika Skidi (Big Wood's Kiwi Bj-Jr) sekä kaanaankoiranarttu Kira (Kirixif Kind Keeper).

Ennen corgeja Johannan perheessä oli ollut bernhardinkoira ja venäjänajokoira. Corgeihin Johanna tutustui ystävänsä omistaman cardiganin Anskun (Fin Mva Big Wood's Amuse) kautta. Hänen ensimmäinen oma corginsa oli Raililta vuonna 1989 sijoitukseen tullut Eleanoran "pikkusisko" Nola (Fin Mva Cesrose Noela). Yhteistyö Railin ja Johannan vä-

lillä syntyi kuitenkin jo aiemmin, kun Raili kesällä 1986 tutustui Anskun omistajien luona omien sanojensa mukaan "nuoreen, määrätietoiseen pikkulikkaan" eli Johannaan. Vuosien kypsyttelyn jälkeen aika oli kypsä omalle corgille. "Minulla olisi sinulle koira, tule hakemaan se pois. Se on niin äänekäskin!", Raili ilmoitti Johannalle. Kun Johannan vanhemmatkin vihdoinkin suostuivat koiranhankintaan, Johannasta tuli viimein ikioman corgin omistaja.

Kasvatustyö lähtee käyntiin

Railin ensimmäinen cardiganpentue syntyi kesällä 1985 (Big Wood's A-pentue). Vuosien varrella Raili on saattanut maailmaan 13 cardigan- ja 2 pembroke-

pentuetta. Hänen kasvatustyönsä alkuunpanijaksi, kiitoksen kohteeksi ja kannustajaksi voidaan nimetä erityisesti yksi henkilö, Hilikka Jalava (kennel Mandastamm). Raili on saamansa Vuolasvirtapalkinnon jälkeen siirtynyt syrjään varsinaisesta aktiivi kasvatamisesta ja siirtänyt nämä hommat Johannan vastuulle. – Suuret kiitokset Johannalle kaikesta aktiivisuudesta, Raili kiittelee tyytyväisenä.

Johannan kasvatustyön luonnollinen alku oli Nolan ensimmäinen pentue 1992. Kun sen syntymän aika Pattijoella koitti, ajoi Raili ikimuistoksen matkansa läpi Suomen tullakseen kätilöimään ja opastamaan Johannaa synnytysasioissa; kotiin jäivät Railin oman nartun kaksi päivää vanhat pennut ystävän hoivattavaksi.

*Eleanora ja
C-pentue,
synt. 1986*

*Eleanora on kruunattu
SKL Voittaja-näyttelyssä
kaikkein vanhimmaksi
veteraaniksi*

Noela yli 10-vuotiaana

Johannan pentulaatikosta maailmalle on lähtenyt 17 pentuetta ja pentue nro 18 aloitteli haastatteluhetkenä elämäntaivaltaan vielä kotona pentuaitauksessa.

Johanna haluaa kiittää kasvatustyössä saamastaan avusta ja neuvoista paitsi Railia, myös Anskun omistanutta Minna Varesta (kennel Zoopark's), jonka luona hän saattoi seurata ja opetella kasvattamisen arkea ja käytännön kuvioita. Yhteistyö Minnan kanssa jatkuu edelleen, sillä haastatteluhetkellä pentulaatikossa taapertavat Berry-pennut ovat Minnalla sijoituksessa olevan Li-kan (Cristyn) jälkikasvua.

Railin ja Johannan mielestä heidän kantanarttunsa Nora ja Nola olivat juuri sellaiset yksilöt, joihin kasvatustyötä oli helppo pohjustaa: ne olivat peruskauniita, pitkän iän eläneitä, rohkeita ja toiminnanhaluisia "tätejä". Nora oli pikkusiskoaan rauhallisempi pakkaus. Tarmokas ja temperamenttinen Nola kunnostautui harrastuspuolella ja kääntyi sen edessä nautakarjakin sukkeleen. - Ei kai tuon paremmilla koirilla voi kuvitellakaan aloittavansa!, kasvattajat tuumaavat nyt.

Kasvatuksen periaatteissa ovat Railin ja Johanna ajatusmaailmat olleet alusta saakka hyvin yhteneväiset. Myös "maku" koirien suhteen on saman kaltainen. - Ajatuksena on kasvattaa monipuolisia peruskoiria, joiden kanssa omistajat voivat halutessaan harrastaa tai olla harrastamatta, vaikka sohvaperunoita kasvateista ei toivota. Jokaisen teetetyn pentueen kohdalla tulee olla jokin muutakin ideaa kuin aikaansaada yksi sukupolvellinen pen-

tuja myytäväksi. Toteutetut yhdistelmät tehdään ajatukset suunnattuina seuraaviin sukupolviin ja mielessä on aina jokin idea mahdollisesta tulevasta jalostuskäytöstä. Pentujen sukutauluihin yritetään saada jotain vaihtelevuutta ja uusien, yleisessä mittakaavassa "tuntemattomienkin" urosten käyttäminen ei ole vieras ajatus, päinvastoin, naiset kertovat.

- Ulkonäköseikoissa ei olla niin kranttuja, kunhan perusasiat ovat kunnossa ja molempien vanhempien tärkeimmät ominaisuudet täydentävät toisiaan. Ylitse muiden nousee jalostuskoirien, varsinkin äitikoirien, luonteet. Jalostuskoirien tunteminen arkielämässä on hyvin tärkeää! Johanna ja Raili painottavat ja jatkavat: - Jalostuskoiran tulee olla itseä miellyttävä koira. Se on tunnettava mahdollisimman hyvin myös muuten kuin näyttelykehien, tai mikä vielä pahempaa, kuvien perusteella.

Railin ja Johannan mielestä on myös tärkeää ajatella tulevaisuutta rodussa, jossa ainakin nyt jalostusyksilöiden keskinäinen sukulaisuus tai sukutaulun pohjimmiltaan samankaltainen rakenne hieman huolestuttaa. - Kehissä ja kilpakitillä hääräilee paljon mukavia uroksia, joita ei valitettavasti voi käyttää kun se ei toisi mitään uutta ideaa omaan pentueeseemme ja tapana ei ole kloonata muiden tekemiä pentueita. Jokaisessa pitää olla sitä "omaa leimaa" ja ainakin silloin sitä vastaa omista tekosistaan, onnistuipa ne ideat tai eivät, he toteavat.

- Mahdolliset terveysriskit on

tiedostettava ja tiedotettava niistä pennunostajille. Meistä kukaan ei voi vanhoa kasvattavansa vain terveistä ja ongelmattomista suvuista. Kynologi JAU Yrjölän kirjassaan Erilainen koirakirja (2003) kirjoittama lause "Olisi myös osattava vakuuttaa koiranostajia siitä, ettei virheettömiä koiria ole muilla kuin valehtelijoilla" on mielestämme erinomainen motto jokaiselle koirankasvattajalle ja kasvatustyöstä haaveilevalle.

Kasvatustyön ilot ja surut

- Vaikeinta kasvatustyössä on löytää sopivia sulhasia nartuille. Kun pennunostajille haluaisi saada aikaan mahdollisimman kattavan "tuoteselostuksen" pennuistaan, muodostuu ongelmaksi tiedon puute urosehdoikkaiden kohdalla. Negatiivisistakin asioista on hyvä puhua. Tieto lisää tuskaa, mutta auttaa hahmottamaan kokonaisuutta, jota kohti ollaan menossa. Vaikeaa on myös opetella myöntämään omat epäonnistumisensa. Niitäkin on, sillä tulevaisuutta tai tehtyjen päätösten oikeellisuutta näyttävää kristallipalloa ei ole vielä olemassakaan, toteavat Johanna ja Raili.

- Mukavinta kasvattamisessa on saada yhteydenottoja pennunostajilta niin ilossa kuin surussakin. On myös hellyttävää nähdä se hetki, kun pennunottaja näkee ensimmäistä kertaa oman pentunsa. Jännittävä hetki on puolestaan se, kun 8-9 viikkoa meillä asustaneen pennun elämä uudessa kodissa alkaa. Suurimmalle osalle pennun ostajia se

pennun sukutaulu on yhdentekevä. Sukutaululla on merkitystä lähinnä vain meille itsellemme suunnitellamme seuraavia sukupolvia. Vastuu pennusta alkaa-kin siis oikeastaan vasta pennun muutettua uuteen kotiin: kuinka opastaa, neuvoa ja tukea uutta koiranomistajaa? Kuinka kannustaa mahdollisten koiraharrastusten pariin? Kuinka auttaa, jos tulee ongelmia, mahdollisesti jopa luopumisen hetki? Kaikki nuo kokemukset nivoutuvat tällä hetkellä enemmän positiivisiksi kuin negatiivisiksi, joten kaikki tuo työmäärä tuntuu hienolta.

Tietenkin myös kasvattien menestykset erilaisissa harrastuksissa tai näyttelyissä ovat upeita - valehtelija sitä olisi, jos sen kieltäisi - mutta ei tätä voi, eikä saakaan tehdä vain tuollaiset asiat mielessä. Ne ovat vain mukava kuorrute kakussa.

Pitkään kasvatusuraan mah- tuu luonnollisesti paitsi iloa, myös surua. - Ikävintä on vuosien aika- na ollut neljä pientä elämää, jotka on jouduttu päästämään pois nopeasti heti syntymän jälkeen. Ikävä kokemus oli myös Surun (BW X-Wart Xuru) odotettujen pentujen keskenmeno, mutta onneksi Suru itse selvisi koettele- muksestaan ja sisään kuolleiden pentujen aiheuttamasta vakavas- ta märkäkohdusta, kasvattajat muistelevat.

Mietteitä rodusta ja sen nykytasosta

Railin ja Johannan mielestä ideaalicaigan on tiivis, määrä- tietoisien kokonaiskuvan antava sopusuhtainen koira. Luonteel- taan sen tulisi olla toiminnanha- luinen ja ympäristöään rohkean valppaasti tarkkaileva. Ulkonäkö- seikoista tärkeimmäksi heidän mielestään nousevat kaunis ylälinja, "rintaköli" ja tasapainoi-

sesti kulmautuneet raajat. - Su- kupuolileima on myös tärkeä: uroksen tulee näyttää kehän toisellekin laidalle saakka urok- selta ja nartun huokua feminiini- syyttä. Liikunnan tulee olla vai- vatonta. Liiallinen pituuden tai jo kömpelön luuston ihannoiti saa meidät näkemään punaista!

- Mitä tulee mieleen jääneisiin cardyksilöihin, meidän molempi- en mieleen on jäänyt edesmennyt blue merlekomistus Tarex Blue Breezy, siinä oli Sitä Jotain! Olisi mielenkiintoista tietää, kuinka tuo koira nykypäivänä sijoittuisi vertailussa nykykoirien rinnalla, mutta ainakin vuosia sitten sen olemus sykhdytti. Videon ja ku- vien perusteella myös lainapoika- BJ'n (Multi Ch Badagri Kiwi Fanfare) vastikään edesmennyt emä, Am/Nzl Ch Badagri Spring Daisy, tuntuu koiralta, jonka ker- naasti olisi halunnut omistaa. Ei- hän nuokaan koirat tietenkään täydellisiä ole, mutta niissä, ku- ten monissa muissakin, on ollut sitä jotain, karismaa.

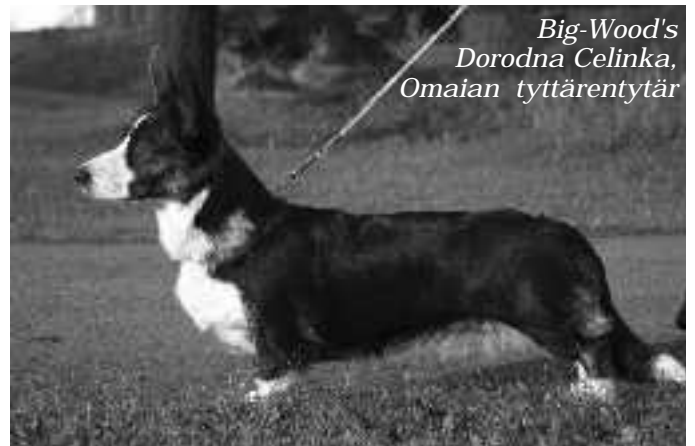
Omista kasvateistaan Johanna ja Raili haluavat nostaa esiin van- hemmasta sarjasta kolme koko- naiskuvaltaan miellyttävää narttua, Fin Mva BW Heat- herbellin sekä sen valiotyttäret BW Ockran ja BW Omaian. Kans Mva BW Qinai Quatinckaa he pitävät ihan omana lukunaan, mutta toivoisivat sen olevan edes puolta numeroa suuremman ja vahvempiluustoisemman. - Tinka on kuitenkin olemukseltaan, toi- minnallisuudeltaan, terveydel- tään, anatomialtaan ja varsinkin liikunnaltaan jotain sellaista, mitä tuskin olisi saanutkaan isommassa paketissa. Se olisikin ollut jo turhan lähellä sitä täydel- listä, kasvattajat uskovat.

- Mainittava on vielä Omaian tytär Ringa (BW Tirion), joka on kaikissa kolmessa pentueessaan näyttänyt olevansa Jalostus-

narttu isolla J:llä. Onpa itsekäin kaunislinjainen vielä mummoias- säkin. Sen tyttärinä Fin&S Mva BW Fooling Around ja BW Dorodna Celinka toivomme hie- non emälinjansa (Eleanora -> BW Chatelaine -> BW Heatherbell -> BW Omaia -> BW Tirion) jatkajia.

Harrastuskoirarintamalta nai- set haluavat vielä mainita agility- koira-Unssin (BW Tiny Chinook), joka on parhaillaan aloittamassa myös tokouraansa. - Se ei ole ollut jonossa, kun on komeutta jaettu, mutta sen lahjat ovatkin aktivi- teettipuolella. Nopea nousu vähäi- sellä harjoitusmäärällä agilityn kolmosluokkaan ja vieläpä siel- täkin nollatuloksia, kertonee tä- män häiskän kyvyistä. Unssin urasta on kiittäminen paitsi omis- tajaa Annelia, myös sitä kisoissa ohjanneita Pasia ja Minnaa!

Johannan ja Railin mielestä Suomessa on menty cardiganien ulkonäköjalostuksessa eteenpäin suurin harppauksin, ja heidän mukaansa tämän päivän suoma- laiskoirat ovat rakenteellisesti hyvin kilpailukykyisiä muiden maiden rinnalla. - Valitettavaa on kuitenkin jo aiemmin mainitse- mamme sukutaulujen samankal- taisuuden lisäksi se, että käsitys cardiganien luonteista tuntuu hieman muuttuneen: arkuutta ja hermostuneisuutta pidetään liian helposti "rodunomaisena pidätty- väisyytenä". Pidättyneisyys ei kui- tenkaan ole arkuutta ja nyky-yh- teiskunnassa aran koiran kanssa eläminen on hankalaa. Rohkean, asioihin positiivisen uteliaasti suhtautuvan koiran kanssa yh- teiselämän alku käy paljon näp- pärämmin kuin sellaisen koiran, joka pitää totuttamalla totuttaa jokaiseen uuteen kokemukseen. Tulee myös muistaa, että corgi on ollut nimenomaan karjakoira. Karjakoirat ovat karskeja otuksia ja niissä tulee vähän olla sellaista itsepäistä junttia - ilman sitä ei

Raili, Kira ja
Johannan
Nola &
Webbi

karja suuntaa vaihda! Tuollaisen luonteen omaava koira ei välttämättä ole helpoin sohvalemmikki, mutta tarvitseeko cardiganin sitä rotuna ollakaan? Tarvitseeko cardiganin olla jokaiselle passeli seurakoirarotu?, Johanna ja Raili kyseenalaistavat.

Yhtenä ongelmana Johanna pitää lisäksi myös sitä, että aika harva kasvattaja harrastaa itse koirillaan muuta järjestäytyntä kenneltoimintaa kuin koiranäytelyitä. Koiraansa aktiivisesti kouluttamalla oppii siitä enemmän ja tiedostaa ne heikomminkin puutteet koiran kapasiteetissa. - Mustavalkoiset hyväluonne- ja huonoluonne-luokittelut alkavat saada värisävyjä ja juuri noita sävyjä itselleen harrastuskaveria etsivä pennunostaja haluaa tietää. Jos kasvattaja ja harrastaja eivät puhu samaa kieltä, on harrastajan vaikeaa tietää haaveilemansa pentueen vanhempien ominaisuuksista. - Ominaisuuksissa on varmasti eroja, ne vain pitää osata tunnistaa ja niistä tulee keskustella, hän peräänkuuluttaa.

Raili ja Johanna iloitsevat siitä, että yhteistyö kasvattajien keskuudessa alkaa yleistyä. - Kasvattajat osaavat iloita toistenkin menestyksestä ja siitä, että Suomeen syntyy tai saadaan hyviä koiria. Yhteistyö jalostuskoirien hankinnassa on tärkeää, he painottavat. Siitä osoituksena Johanna luona majailee kaksi yhteisomistuksessa olevaa tuontikoira: Ella (JV-04 Kilvroch My Romance) tuotiin yhdessä Jaana

Juponahon (kennel Newcard's) kanssa Englannista ja Jannu (Fin Mva Welshclan's Ideal Image) toisena omistajana on Henni Siltanen (kennel Tyhjätaskun).

Ken onnellinen pennun saa...

Big Wood's kennelistä pennun saa parhaiten terveen maalaisjärjen omaava henkilö, joka osaa kysellä muutakin kuin hintaa ja koska pennun saa hakea. Pentua haluavan tulee myös tietää edes suurin piirtein, millaisesta rodusta on kyse ja jos rotutuntemus rajoittuu koirakirjan kuvaan, kasvattajat kutsuvat henkilön kylään ja tutustumaan rotuun. He myös odottavat, että ostajasta huokuu tietynlaista jäämäkkyyttä tulla toimeen 30-senttisen, karjakoirarotuisen, kaikkea muuta kuin "pikkukoiran" kanssa. - Emme myy pentua henkilölle, joka kunnianhimoisesti haluaa pentunsa vain tiettyä kilpailulajia silmällä pitäen. Toki voimme yrittää katsoa lupaavinta yksilöä ostajaa kiinnostavaan harrastuslajiin, mutta vinkkejä palkintovitriinin rakennuttamiseksi meiltä on turha odottaa. Koira ei saa olla omistajansa pätemisen väline, eikä sen niskoille saa sysätä omistajansa menestyspaineita.

Pentueitaan Johanna ja Raili mainostavat yleensä vain Corgiseuran pentulistalla sekä kotisivuillaan. Tähän asti pennut ovat löytäneet kodit ihan hyvin. - Yleensä paras pentumainos on mukavasti käyttäytyvä kasvatti, jonka innoittamana tuttavatkin tahtovat samanlaisen ja ottavat meihin yhteyttä, naiset kertovat.

Johanna ja Raili järjestävät kasvatinomistajille "kokoontumisajoja", joissa on koulutettu koiria eri asioihin, testattu paimennusominaisuuksia ja muuten vaan vietetty aikaa yhdessä toisiinsa tutustumalla. - Kasvatinomistajissa on aktiivisemmin ja vähemmän aktiivisesti yhteyttä pitäviä. Aina kuitenkin jotain kuulumisia tulee ja se perinteinen joulukorttikin lämmittää mieltä. On myös liikuttavaa olla mukana jakamassa rakkaan lemmikin poismenoa. Ilossa ja surussa 24/7, siinä on aukioloaikamme, kasvattajat vakuuttavat. - Ei ole itsetarkoitus, että ostaessaan koiran tulee ostaa lisukkeena myös ihmissuhde kasvattajaankin. Vastaan ei kuitenkaan laiteta, jos yhteydenpidon myötä on se ystä-

vyyssuhdekin tullakseen - ja onhan niitä tullutkin. Terveisiä vaan kaikille!

Mietteitä SWCS:sta

Rotujärjestön tehtävänä on toimia niin kasvattajien kuin kasvatintomistajienkin tukena. Raili ja Johanna näkevät rotujärjestön, kuten jokaisen yhdistyksen toiminnan, aaltoliikkeenä: välillä toimihenkilöt jaksavat panostaa hommiinsa ja välillä eivät. Johanna osallistuu itse aktiivisesti Corgiseuran toimintaan. - Nyt näyttäisi taas olevan mukava nousukausi menossa ja ideoita runsaasti toteutettavana. Toteutuspuoli vain vaatii yhtä asiaa, tekijöitä. On niin helppo odottaa sitä valmista. Jäsenten kannustaminen yhdistystoimintaan osallistumiseen ja talkoohengen peräänkuulutus olisi nyt kaiken A ja O. Hallituksessa istuu vain kourallinen henkilöitä päättämässä asioista. Ei ole itsetarkoitus, että tuosta pienestä poppoosta löytyisi toteuttajat jokaiseen ideaan. Jäsenistönkin olisi taruttava tuumasta toimeen yhteisen hyvän nimissä!, Johanna ideoi.

Tulevaisuus

Vaikka kasvatustoiminta vie paljon aikaa, ehtivät Johanna ja Raili harrastaa toki muutakin. Raililla lapsenlapset on mumman ajankäytössä priorisoitu korkealle, niiden kanssa kun on mukava temmeltää, aika kuluu ja omat

Johanna ja tuore TK1 Tinka

Big-Wood's Kiwi Bj-Jr

Unssi-agilitykoira, Big-Wood's Tiny Chinook, ja Pasi Röyttä, joka ohjasti Unssin kolmosluokkaan

huoletkin unohtuvat. Myös oman talon hoito on aikaa vievää puuhaa.

Johannalle koirat eivät tarkkaan ottaen enää ole pelkkä harrastus, vaan todellakin elämäntapa - hänen mukaansa tosin liian kallis sellainen. Johanna toimii aktiivisesti paikallisessa koirakerhossa varsinkin agilityn ja näyttelytottomusharjoitusten parissa. Lajivalikoimiin kuuluvat myös toko ja jäljestys. Talvella corgit vetävät pulkkaa ja auttavat muutoin hiihtämistä syvästi ihoavaa emäntäänsä suksien edessä eteenpäin. - Viikonloppuja kuluu koiranäyttelyissä omia tai ystävien koiria esittämässä tai erilaisis-

sa koiratapahtumissa osallistujana tai ihan vaan avoimin mielin katselijana. Muutkin harrastukseni nivoutuvat aina koiriin: valokuvaus, nettisivujen teko ja julkaisutoiminta, siinäpä sitä on tekemistä yötä myöten. Ratsastusharrastus saisi nostaa taas päätään, mutta ajan löytäminen tuolle rakkaalle lajille on kuitenkin kinkkisempää, Johanna harmittelee.

Koska cardigan on osoittautunut molempia naisia miellyttäväksi roduksi, he eivät näe ainakaan tällä hetkellä tarvetta rodunvaihdokseen. Kaanaan koiria ei Railille enää tule ja Kirakin on steriloitu

Pembroketuntuma säilyy muutaman yhteisomistuskoiran kautta ja ensi kesänä nähdään toivottavasti näyttelykehissä uusi pemuvahvistus Miki (Annline's My Magic Chance).

Rottweiler-rintamalla tapahtuu lähivuosina jotain, mutta oletettavasti siihenkin menee vielä aikaa ja tiedonhankintatunteja. Flinckin perheellä on myös suunnitelmassa hankkia tulevaisuudessa täysin muusta porukasta poikkeava koira. - Mutta siitä kummajaisesta sitten lisää jonkun vuoden päästä, Johanna toteaa salaperäisesti.